

Peter Sutherland beende tussen de bomen door, gekleed in een marineblauw pak, wit overhemd en glimmend gepoetste zwarte brogues. Alles aan hem was volgens de FBI-richtlijnen, de norm waaraan hij zich al zo lang zo zorgvuldig had gehouden. Perfect in het gareel.

Maar de bijl in zijn hand was nieuw, net als het geleende pistool zonder serienummer op zijn heup.

Zijn hals zat onder de schrammen en blauwe plekken en hij had al vierentwintig uur niet geslapen.

De bijl was een prachtexemplaar; aan het uiteinde van negentig centimeter essenhout blonk een vlijmscherp stalen blad.

Hij bekeek het landhuis van rode baksteen terwijl hij ernaartoe liep. Peter wist hoe hij een huis in en uit kon komen zonder een spoor achter te laten. Dat was zijn werk. Surveillance. Opsporing. Opmerken zonder opgemerkt te worden.

Maar de tijd van verstoppertje was voorbij. Hij liep over het zachte gras van het gazon naar de achterkant van het huis.

Het was een koele dag, maar zijn wangen gloeiden. Zijn hartslag ruiste in zijn oren als brekende golven. Hij verwelkomde het, verwelkomde de adrenaline die door zijn lijf gierde terwijl hij met twee treden tegelijk de trap van de veranda naar de achterdeur op liep.

Het huis had ongetwijfeld een alarmsysteem, maar dat kon hem niet schelen. Laat ze maar komen. Allemaal. De politie. De *Secret Service*. De kille moordenaars die zich voordeden als inlichtingenofficieren.

Peter had zich altijd nauwlettend aan de regels gehouden. Hij had geen andere keuze. Zijn vader was een landverrader en hijzelf werd al bijna zijn hele leven met wantrouwen bekeken. Hoe onberispelijk hij ook was, daar kon hij niet aan ontsnappen. En nu hadden ze hem ook als verrader aangemerkt.

Zonder zijn pas te vertragen boog hij zijn pols omlaag en liet de bijl door zijn hand glijden om hem bij het uiteinde van de steel vast te pakken. Hij klemde zijn linkerhand vlak boven zijn rechter en zwaaide

het werktuig naar achteren over zijn hoofd, tot het twee kilo zware blad bijna zijn rug raakte. Toen haalde hij met al zijn kracht uit.

Veertien jaar van onderdrukte woede, veertien jaar van spelen volgens hun hypocriete regels, veertien jaar van gefrustreerd toekijken hoe de hulpelozen stierven door toedoen van de machtigen – dat legde hij allemaal in die klap. Hij was klaar met de brave hendrik uithangen.

Het blad suisde door de lucht, raakte de deur vlak bij de rand en liet het hout als door een explosief uit elkaar spatten. Het slot en de deurklink braken los.

Hij trapte de deur open. Er hing een camera recht voor hem.

Perfect. Hij wilde dat ze het zouden zien. Dat er alarm zou worden geslagen in het Witte Huis.

Hij beende naar boven op zoek naar de kluis.

De verraders hadden onschuldige mensen vermoord en hun eigen land aangevallen in een heimelijke staatsgreep. Binnenkort zouden zij de macht hebben. Binnenkort zouden er nog meer mensen sterven als hij niet in verzet kwam. Het kon hem zijn leven kosten. Dat wist hij.

Hij wist dat hij hier misschien iemand zou moeten vermoorden. Dat was een dag geleden nog ondenkbaar geweest, maar hij had nog nooit zulk verraad gekend, nog nooit zulke woede gevoeld. Hij wist niet meer wie hij was, maar hij wist wat hij moest doen. Dit kon maar op één manier eindigen. Met getrokken pistool.

I

Zes dagen eerder

Peters brogues stonden voor de kast. Er hing een pas gestreken overhemd aan de deurknop, naast een marineblauw pak. Zijn wekker ging. Het was vijf uur 's middags.

Hij stapte uit bed en opende de gordijnen, sloeg toen het dekbed dicht en stopte het netjes in.

De zon stond laag aan de hemel en verdween al bijna achter de bomen en appartementencomplexen in de buurt van de Washington National Cathedral.

De avond viel, maar zijn dag begon pas net. Hij werkte voor het Federal Bureau of Investigation, en door een reeks gebeurtenissen die hij nog steeds niet helemaal begreep, was hij gedetacheerd bij het Witte Huis. Hij bemande een nachtactiedesk in de *Situation Room*, een twaalfurige dienst van zeven uur 's avonds tot zeven uur 's ochtends.

Kort gezegd was het zijn taak om de hele nacht een noodlijn in de gaten te houden, wachtend op een telefoontje dat misschien wel nooit zou komen.

Toen de bus hem naar Lafayette Square had gebracht, liep hij naar het zuiden terwijl de ondergaande zon het Witte Huis rood kleurde.

Hij stak over naar G Street en ging naar binnen bij Tonic, een bar in de wijk Foggy Bottom. Hij speurde de ruimte af op zoek naar een van zijn collega's uit de West Wing, Brian, die hem had gezegd langs te komen.

Hij liep langs de muur zodat hij de hele ruimte goed kon overzien. Hij betraptte zichzelf erop dat hij de andere gasten bestudeerde, waarbij hij stilletjes lengte en gewicht, onderscheidende kenmerken en ongewoon gedrag registreerde.

Hij kon die oude gewoonten niet afleren. Jarenlang was observeren zijn werk geweest. Hij was bij de FBI begonnen als surveillancespecialist, wat intern bekendstond als een 'Ghost', oftewel een G.

Peter glipte langs de menigte. Hij viel op met zijn 1,98 meter en slanke postuur, maar hij stond liever niet in de belangstelling en wist hoe hij zich kon verplaatsen zonder al te veel aandacht te trekken.

Brian zag hem en wenkte. 'Wil je een biertje?'

'Bedankt,' zei Peter. 'Maar ik ben op weg naar het werk. Ik kom alleen even gedag zeggen.'

'Draai je nog steeds de nachtdienst?'

Peter deed alsof hij staande sliep en plotseling wakker schrok. 'Sorry, wat zei je?'

Brian lachte en nam een slok. Zijn maatpak was goed gesneden, modieus, te duur voor zijn salaris. Hij was een gemoedelijke kakker uit Connecticut die overdag voor de nationale veiligheidsadviseur werkte. Ze hadden een paar keer samen gebasketbald. Als Brian nieuwe mensen ontmoette, had hij de gewoonte hun naam aan het einde van elke zin te plakken – 'En waar heb jij op school gezeten, Peter?' – wat Peter zag als een teken van een verstokte netwerker die zich zo de namen inprentte.

Peter herkende de man naast Brian van een barbecue van afgelopen zomer. Hij werkte op het directiekantoor.

'Hallo, Theo,' zei Peter, en hij gaf hem een hand.

'Zeg jij het maar,' zei Brian tegen Theo, die behoedzaam om zich heen keek.

'Wat is er?' vroeg Peter.

'Theo heeft de lijst met promoties en overplaatsingen gezien.'

Dat was een favoriet gespreksonderwerp onder de kantoormedewerkers.

'Wil je weten of je erop staat?' vroeg Brian met een grijns aan Peter.

'Natuurlijk,' zei Peter. Toen Theo dichterbij boog, hief Peter zijn hand op. 'Maar zeg maar niets.'

'Wat?'

'Ik merk het snel genoeg.'

'Wil je het niet weten?'

'Hoeft niet. Ik wacht wel.'

Theo ging weer rechtop zitten en de gemoedelijke sfeer van een geheim onderonsje vervloog.

'Het is geen groot geheim of zo,' zei Theo ineens verdedigend.

En dat was het ook niet echt. Bazen hintten er vaak al op, en de meeste loonsverhogingen en promoties werden ruim van tevoren aangekondigd.

‘Ik wil ook niet moeilijk doen,’ zei Peter. ‘Het is geen probleem. Maar ik wil het gewoon niet weten.’

‘Schilder je me nu af als een gluiperd? Jij?’

Peter waakte ervoor elke schijn van onbetamelijkheid te vermijden. Mensen hielden hem al bijna zijn hele leven in de gaten, op zoek naar de kleinste overtreding. Misschien gingen surveillance en contrasurveillance hem daarom wel zo gemakkelijk af.

Hij had zich altijd strikt aan de regels gehouden, in de hoop dat hij zo kon ontsnappen aan de smet van zijn vaders misdaden, aan wie hij was.

‘Nee,’ zei Peter kalm. ‘Maar laat mij erbuiten.’

Theo stootte een gemeen lachje uit. ‘Je gedraagt je altijd heel recht-schapen, maar iedereen weet...’ Hij keek weg.

‘Weet wat?’ vroeg Peter.

Theo keek de ruimte rond alsof hij een betere gesprekspartner zocht. Hij mompelde iets over ‘vader’ en ‘spion’.

Peter ging voor Theo staan en keek hem recht in de ogen. ‘Wil je me soms iets zeggen?’

Theo maakte zich groot en keek zwiingend terug. De anderen vielen stil.

‘Zeg het maar gewoon, hoor. Ik heb alles al gehoord,’ ging Peter verder. Hij had al zijn hele leven met dit gedoe te maken. Je moest het gewoon het hoofd bieden, laten zien dat je je mannetje stond en niets te verbergen had.

Er stroomde een aangename opwinding door Peters lijf, net zoals hij vroeger voor een grote wedstrijd had gevoeld, of als een surveillan-cedoelwit hem probeerde af te schudden. Hij had maanden achter een bureau gezeten. Hij snakte naar actie.

Hij streek met zijn duimnagel langs de zijkant van zijn middelvinger en drukte hem toen hard in zijn knokkel. De pijnscheut sterkte hem. Het was een oude gewoonte, een manier om zichzelf weer onder controle te krijgen. Rustig, Sutherland. Rustig. Hij haalde twee keer diep adem en glimlachte toen.

Dat verontrustte Theo, die zijn hoofd schudde en zonder nog een woord te zeggen wegliep.

Brian trok een gezicht naar Peter. ‘Sorry daarvoor.’

‘Geeft niet,’ zei Peter, terwijl de gesprekken om hen heen weer op gang kwamen. ‘Ik moet toch gaan.’

‘Weet je zeker dat je niets wilt? Een kop koffie?’

‘Nee, bedankt.’

Peter draaide zich om naar de deur en Brian hief zijn glas. ‘Een eerlijk man in Washington.’

‘Ik weet het,’ zei Peter glimlachend. ‘Ik kan het wel schudden.’

2

De avond in de Situation Room begon als alle andere. Peter stapte de West Wing binnen en een agent van de Secret Service controleerde zijn toegangspasje.

‘Hoe staat het tegenwoordig met je passes, Bear?’ Peters bijnaam als basketballer in zijn studententijd.

‘Niet meer zo strak,’ zei Peter. ‘Ik zou vaker moeten spelen.’

‘Zit je nog steeds in die kelder?’

‘Jazeker.’

De agent grinnikte. Kennelijk vond hij een grote man in een kleine ruimte een eindeloos grappige situatie. ‘Hoe hoog zijn die plafonds daarbeneden? 2,40 meter? 2,10 meter?’

‘Elke avond lager,’ zei Peter, waarna hij een vriendelijk klopje op de balie gaf en de gang in liep.

Peters baas, James Hawkins, liep langs terwijl hij iets op zijn telefoon las. Als hoofdadviseur van de president en oudgediende van de binnenlandse veiligheidsafdeling van de FBI was hij de interne deskundige op het gebied van contraspionage en terrorisme. Hij leek Peter op te merken, maar fronste alleen lichtjes zijn wenkbrauwen.

Hawkins was een grote man, potig gebouwd, kalend met kortgeknipt zwart haar en een verzorgde baard.

Nu Peter in het Witte Huis werkte, zo dicht bij de president, merkte hij dat mensen hem nauwlettender in de gaten hielden dan ooit. Hij zag de bezorgde blik in hun ogen als ze beseften wie hij was.

Hawkins had zijn vader nog gekend, voor het schandaal, en het hielp niet mee dat Peter qua uiterlijk zo sterk op zijn vader leek.

Hawkins – gescheiden, afvallige katholiek, workaholic – bewoog zich meestal als een donderwolk door het gebouw. Als hij ondergeschikten al begroette, deed hij dat met een heffing van het hoofd en een halfhartig ‘hé’ dat meer klonk als het geluid dat hij zou maken als hij een gebroken arm of been moest bewegen. Misschien was het gewoon de last van een leven lang werken aan vertrouwelijke zaken, het meedragen van te veel

geheimen, maar hij leek extra kil tegen Peter.

Soms werd het wantrouwen Peter te veel, kreeg hij het gevoel dat hij een bedrieger was, een interne bedreiging die tot in het hart van de regering had weten door te dringen.

Maar vanavond liet Peter zich niet door Hawkins' fronsende blik van de wijs brengen. Hij stopte even bij de ramen aan het einde van de gang en keek uit over de Rose Garden en de verlichte ramen van het hoofdgebouw. Dit was de reden dat hij al die tijd zo voorzichtig was geweest. Hij had zijn plekje hier verdiend, omringd door de grootste geheimen van het land.

Hij genoot van de stille uren in de late avond en vroege ochtend, als het grootste deel van de politieke staf naar huis was. De bureaus waren onbezet, de telefoons stil, de gangen verlaten. Op die momenten was het Witte Huis niet langer het toneel van crises en strijdende partijen, maar voelde hij alleen nog de traditie en ceremonie van deze plek.

Zijn blauwe pasje gaf hem onbeperkte toegang, en soms dwaalde hij 's nachts door het Witte Huis en had hij de hele begane grond voor zichzelf. Hoewel hij hier al bijna een jaar werkte en de prijs en de verraderlijkheid van het politieke leven maar al te goed kende – beter dan de meesten – vervulde het hem nog steeds met ontzag om hier te mogen werken en een bijdrage te kunnen leveren, hoe klein ook.

Zijn vader had ook ooit dit vertrouwen gekend, en toen hij dat verspeelde werd dat zijn dood.

‘Je ziet er belabberd uit, Sutherland.’

De stafchef, Diane Farr, kwam achter hem de hoek om, met een mok in haar hand. ‘Dat ik je hier beneden heb begraven, wil nog niet zeggen dat je het loodje mag leggen, oké?’

‘Begrepen.’

Dit soort contact met de stafchef was ongewoon, maar dat gold voor alles aan Peters baan als waarnemer van een noodlijn die rechtstreeks naar Farr en Hawkins ging en waar alleen zij van wisten. Farr had hem aangenomen, hem naar het Witte Huis gehaald, hem deze kans gegeven om zich te bewijzen.

Ze werkte onvermoeibaar door, zeven dagen per week, met een bitse meedogenloosheid die hem altijd deed denken aan een norse krantenredacteur in een jarendertigfilm. Ze was knap, met halflang zwart haar en een pony, groene ogen en een lichte huid met iets van een olijftint.

Het runnen van het Witte Huis was een baan voor masochisten

– stafchefs werden regelmatig uit de West Wing afgevoerd na een beroerte of hartaanval – maar ze leek zich erdoorheen te slaan met een zweem van geamuseerdheid, alsof ze vanaf het balkon op al het drama neerkeek. Ze had af en aan in het bedrijfsleven gewerkt, was nooit getrouwd. Als ze wilde, kon ze er elk moment tussenuit knijpen naar een hoge functie in de financiële sector in New York en profiteren van haar connecties.

‘Slaap je wel?’ vroeg ze terwijl ze iets dichterbij boog om de wallen onder zijn ogen te bekijken.

‘Af en toe.’

‘Hoelang zit je inmiddels op deze post?’

‘Een maand of tien.’ Hij keek naar haar mok: dampende zwarte koffie. Ze maakte zich op voor een lange nacht. ‘Al snap ik niet waarom je een waarnemer nodig hebt als je toch nooit naar huis gaat.’

‘Nog een paar uurtjes.’ Ze glimlachte en liep verder.

Peter nam de trap naar de benedenverdieping. Op een plaquette op een mahoniehouten deur stond: SITUATION ROOM – VERBODEN TOEGANG VOOR ONBEVOEGDEN.

Peter rolde zijn schouders iets naar achteren en maakte zich lang. Zelfs na een leven lang voorzichtig te zijn geweest, was hij nergens waakzamer dan in deze ruimte, waar alle geheimen van Amerika samenkwamen.

Hij gedroeg zich hier anders, omdat hij zijn eigen geheimen met zich mee droeg. Geheimen rond de speciale opdracht die alleen met zijn twee meerderen, Hawkins en Farr, mochten worden gedeeld. Geheimen die hijzelf niet eens begreep: waarom ze hem nodig hadden als waarnemer en wie er zou kunnen bellen op de telefoonlijn die hij elke nacht in de gaten hield.

Hij scande zijn pasje en stapte naar binnen.

3

Even verderop, voorbij de receptie, zat het inlichtingenpersoneel aan lange bureaus, de blik strak op hun beeldscherm gericht.

Er werd hard gewerkt in de nachtdienst. Peters binnenkomst leidde slechts tot een opgestoken hand van Mark die voor de CIA werkte, en een ‘Alles goed, Sutherland?’ van Jessica, de waarnemer van het Pentagon. Ze was een voormalig inlichtingenofficier van de marine, afkomstig uit Puerto Rico, en ging vaak met Peter mee lunchen om middernacht.

De Situation Room was geen kamer. Het was een reeks kantoren onder de West Wing, een wirwar van bureaus, beeldschermen en scheidingswanden. Het beeld dat mensen van de Situation Room hadden – het commandocentrum met de lange eikenhouten tafel en de klokken voor elke tijdzone van de wereld – bevond zich achter een deur links van hem. Daar hadden ze de Cubacrisis opgelost en de missie om Bin Laden te doden uitgedacht. Ondanks de beladen geschiedenis stond de kamer hier bekend onder een simpele naam: de grote vergaderzaal.

Updates over operaties stroomden hier binnen vanuit militaire en diplomatieke bronnen over de hele wereld, aangevuld met verbindingsinlichtingen en verslagen van CIA-functionarissen en hun agenten in het veld. De aandacht van de agenten verplaatste zich mee met de opkomende zon terwijl tegenstanders ontwaakten. Op dit moment was het net ochtend in Zuidoost-Azië.

President Michael Travers kon hier elk moment binnenstappen, in welk geval iedereen ging staan. Bij een uitbrekende crisis kon een waarnemer zomaar de belangrijkste bron zijn voor de president en worden meegenomen naar zijn overlegruimte met glazen wanden die met een druk op de knop ondoorzichtig konden worden gemaakt voor meer privacy.

Peter liep langs de lange bureaus van de hoofdwaarnemers, langs de stoel van de president, naar zijn werkplek aan de andere kant van de ruimte, weinig meer dan een tafelblad in de hoek afgeschermd door een halfhoge scheidingswand.

Daar stond de telefoon, de noodlijn, stilletjes op zijn bureau, zoals bijna alle afgelopen 284 nachten dat hij dienst had gehad. In die eindeloze uren tussen zonsondergang en zonsopkomst staaarde hij ernaar in de hoop dat hij zou overgaan.

Hij ging op zijn stoel zitten en stak zijn pasje in de lezer op zijn bureau om zijn computer te ontgrendelen.

Elke avond stuurde Farr of haar assistent hem een lijst met recente gebeurtenissen en vragen, en dan spitte hij vrij toegankelijke nieuwskanalen en de inlichtingendatabases door om antwoorden en analyses samen te stellen.

Hij vroeg zich vaak af of dat werk slechts was bedoeld om hem iets nuttigs te laten doen, terwijl het echte werk bestond uit wachten tot die telefoon zou overgaan.

Iedereen in de Situation Room had de allerhoogste informatiebevoegdheid, maar er waren dingen die ze niet met elkaar deelden, loyaliteiten aan de dienst waarvoor ze werkten, programma's met speciale bevoegdheden, inlichtingen die nog strikter moesten worden behandeld dan het hoogste geheimhoudingsniveau.

Die telefoon was Peters geheim. Als die overging, moest alle binnenkomende informatie rechtstreeks en uitsluitend aan Hawkins en Farr worden doorgegeven.

De Sit Room was specifiek op dat soort discretie ingericht. Boven elke werkplek hing een luidspreker die met één druk op de knop een geluidsonderdrukkend geruis kon uitzenden. Het klonk als een zacht gesis, maar het was zo effectief dat je je even afvroeg of je doof was geworden omdat je de mond van de spreker wel zag bewegen maar geen geluid hoorde.

Langs één muur stonden de Superman-buizen, zoals iedereen ze noemde: cilindrische belhokken afgesloten met gebogen plexiglas, voor telefoontjes die je absoluut nergens anders in het kantoor kon horen. Hierdoor zag de ruimte eruit als de set van een scifiserie.

Zelfs Peter wist niet waar zijn telefoonlijn voor was bedoeld. De belers moesten via codewoorden doorgeven waar het over ging en wat de prioriteit was. Hij was slechts de stem aan de andere kant van de lijn, die de boodschappen doorgaf aan zijn meerderen en ervoor zorgde dat ze opnamen in geval van nood.

Toen Farr en Hawkins hem op zijn eerste dag hadden ingelicht, leken ze verbaasd dat hij niet meer over de telefoonlijn wilde weten.

Natuurlijk wilde hij dat wel, maar hij werkte strikt en nauwkeurig, en hij respecteerde de regels over vertrouwelijke informatie alsof er levens van afhingen, want dat was ook zo. Hij wist maar al te goed wat er kon gebeuren als die regels werden overtreden.

In het begin klonk het allemaal heel spannend. Hij had zich zelfs al voorgesteld dat er een echte crisis op de lijn zou binnenkomen en hij door de lange gang naar de ambtswoning zou lopen om de president zelf wakker te maken.

Dat was 284 nachten geleden.

De Situation Room was klein, veel saaier dan de gelikte voorstellingen ervan op televisie, en leek elke avond een beetje meer te krimpen.

Zelfs van de geheime informatie en Superman-buizen was het nieuwtje inmiddels wel af. Tien maanden leven als een vampier putte je uit, tot je je net een robot voelde die draaide op de slappe, bittere, uren oude koffie uit de kantine van het Witte Huis.

Hij miste de actie, de fysieke uitdaging van de basketbaltrainingen tijdens zijn studie, de kick van de achtervolging uit zijn dagen als surveillancespecialist in Boston.

In al die maanden dat Peter hier nu werkte, was de telefoon maar één keer overgegaan. Er had een mannenstem aan de lijn geklonken, beheerst, maar met een wanhopige ondertoon: 'Dit is een nachtactie,' zei hij.

'Kunt u dat verifiëren?' vroeg Peter volgens de instructies.

'Pen. Klok. Deur. Vuur.'

Het was een geheime code die de status en legitimiteit van het telefoontje bevestigde.

De beller had verder niets meer gezegd. Dat was ook niet nodig. 'Nachtactie' was een bekende term onder de waarnemers van alle veiligheidsdiensten in heel Washington D.C. Het betekende een crisis, telefoontje of boodschap die zo dringend was dat de hoofdverantwoordelijke moest worden gewekt, of dat nu de directeur van de CIA of de minister van Defensie was.

Peter had Hawkins en Farr gebeld, en toen geen van beiden opnam, was hij volgens het protocol naar het kantoor van de Secret Service verderop in de gang gelopen. Ze stuurden een auto naar het huis van Farr om haar wakker te maken, en twaalf minuten later werd ze met de noodlijn doorverbonden en werd Peter van het gesprek af gehaald. Na 284 nachten op deze post was hij welgeteld twaalf minuten in actie geweest.

Hij had bijna een jaar van zijn leven hier beneden doorgebracht, een zwaar jaar, gekluisterd aan deze telefoon die nooit overging om redenen die hij niet begreep.

Het werk had hem meer gekost dan hij wilde toegeven. Hij droeg het Hamilton Khaki Field-horloge met de leren band nog steeds, maar keek nooit meer naar de inscriptie op de achterkant: P+L VOOR ALTIJD.

Zijn ex-verloofde, Leah. Ze had gewild dat hij stopte met zijn werk voor de overheid. Hij had geluk gehad dat hij deze baan bij het Witte Huis via Farr had gekregen, maar de hogergeplaatsten binnen de FBI zouden hem nooit volledig accepteren en binnen de gelederen laten opklimmen. Leah vroeg hem altijd waarom hij zo hard werkte voor zo weinig, voor een dienst die hem liever kwijt dan rijk was. Hij had zo zijn redenen. Peter herinnerde zich de avond dat zijn vader was overleden, herinnerde zich een onbeantwoord telefoontje.

Hij hield van de nachtdienst. Hield van de discipline. Hij zat daar naast die stille telefoon terwijl hij een satellietfoto van de troepenopbouw aan de Lets-Russische grens op zijn beeldscherm bekeek en zijn gedachten liet overnemen door het werk.

Negen uur, tien uur. De minuten kropen voorbij. Klik, scrol, typ, herhaal. Rond een uur of elf kreeg hij het ritme te pakken en vergat de tijd.

Om 1.05 uur ging de telefoon. Peter staarde er even naar alsof hij hallucineerde en bracht toen de hoorn naar zijn oor. Het was de noodlijn.

‘Zeg het maar.’

‘Hallo?’ vroeg een jonge vrouw met trillende stem, duidelijk in paniek.

‘Ja. Zeg het maar.’

‘Nachtactie. Ze zeiden dat ik dat moest zeggen. Dat jullie dan wel weten wat er moet gebeuren. Mijn naam is Rose Larkin...’ Er klonken twee gedempte knallen op de achtergrond. ‘Hij is hier. Hij is binnen. Hij gaat me vermoorden.’